

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. C., R., zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. B., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o dovolaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 53/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2010 doručená sťažnosť Ľ. C., R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o dovolaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo-V 53/08.

Sťažovateľka uviedla, že sa v základnom súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 19 Cb 264/2000 domáhala určenia neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorou ako nadobúdateľka mala nadobudnúť obchodný podiel v obchodnej spoločnosti. Krajský súd jej žalobnému návrhu nevyhovел a žalobu zamietol.

Najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 4 Obo 246/2006 zo 6. marca 2007 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny, a teda potvrdil zamietnutie žalobného návrhu sťažovateľky.

Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 246/2006 podala sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu 5. júna 2007 dovolanie na krajský súd, o ktorom do dnešného dňa nebolo rozhodnuté a ktoré je vedené pod sp. zn. 1 Obdo-V 53/08. Sťažovateľka sa obrátila so sťažnosťou na prietahy v konaní listom zo 4. decembra 2009 na predsedu najvyššieho súdu.

Podpredsedníčka najvyššieho súdu sa v odpovedi (z 22. februára 2010) na sťažnosť zo 4. decembra 2009 vyjadrila takto: „*Vec sp. zn. 1 Obdo V 53/2008 na tunajší súd došla 10. júla 2008. Podľa rozvrhu práce vec bola pridelená na rozhodnutie predsedovi päťčlenného senátu JUDr. J. S.. Dovolací súd o dovolaniach rozhoduje spravidla podľa poradia, v akom na tunajší súd napadli. V súčasnosti v tomto senáte je ešte niekoľko starších vecí, než vec sp. zn. 1 Obdo V 53/2008. Pokiaľ sa nevyskytnú nejaké prekážky procesnej povahy, táto vec bude rozhodnutá v prvom polroku 2011.*“

Sťažovateľka je presvedčená o tom, že dochádza k porušovaniu jej práv na prerokovanie veci v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto žiada ústavný súd, aby rozhodol týmto nálezom:

„1/ Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o dovolaní sťažovateľky vedenom pod č. 1 Obdo V 53/2008 porušil právo L. C., nar. ... bytom R., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky.

2/ Najvyššiemu súd Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vo veci vedenej pod spisovou značkou 1 Obdo V 53/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

3/ Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000-€, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť jej do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4/ Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania za 2 úkony podľa § 14 ods. 1, písm. a/ a c/ vyhl.č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, vo výške za 1 úkon 55,49-€ + 2 krát režijný paušál á 7,21-€, Trovy právneho zastúpenia celkom 125,40-€.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V danej veci o dovolaní sťažovateľky rozhoduje najvyšší súd. Z príloh sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala dovolanie (z 5. júna 2007) na krajskom súde. Ústavný súd tu poukazuje na ustanovenie § 241 ods. 4 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorého súd prvého stupňa má povinnosť odstrániť vady podaného dovolania v prípade, ak je potrebné ho doplniť alebo opraviť (§ 241 ods. 4 OSP), a následne ho predkladá na rozhodnutie dovolaciemu súdu. Až predložením dovolania súdom prvého stupňa začína konanie na dovolacom súde.

Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že krajský súd dovolanie po vykonaní procesných úkonov (výzva na zaplatenie súdneho poplatku, zaslanie dovolania na vyjadrenie protistrane, oslobodenie od platenia súdneho poplatku) predkladal najvyššiemu súdu 7. júla 2008. V odpovedi na sťažnosť podpredsedníčka najvyššieho súdu uviedla, že „*vec sp. zn. 1Obdo V 53/2008 na tunajší súd došla 10. júla 2008*“.

Ústavný súd tu poukazuje na osobitosť dovolacieho konania, ktorá spočíva v jeho charaktere. Z hľadiska systematiky patrí medzi mimoriadne opravné konania po právoplatnom rozhodnutí všeobecného súdu druhého stupňa. Čo sa týka počtu procesných úkonov, ide o nenáročné konanie, keďže spravidla sa nenariaďuje pojednávanie a dokazovanie sa nevykonáva. Po podaní dovolania je účastník spravidla už len oboznámený s rozhodnutím dovolacieho súdu, čo z pohľadu účastníka konania môže vyvolávať zdanie, že ide o bežný úkon súdu, avšak vzhľadom na skutočnosť, že je potrebné preskúmanie rozsiahleho spisového materiálu a spravidla aj rozhodovanie o zložitých právnych otázkach, ústavný súd konštatuje, že z hľadiska časovej náročnosti nemožno vidieť zásadný rozdiel medzi dovolacím konaním a konaním na prvom stupni, respektíve odvolacím konaním. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil názor Európskeho súdu pre ľudské práva uplatňovaný pri posudzovaní svojím obsahom a povahou zhodného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, že v závislosti od skutkovej a právnej zložitosti veci je primeraná dĺžka trvania súdneho konania na jednom stupni 2 až 3 roky.

Sťažovateľka napáda postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu vedeného pod sp. zn. 1 Obdo-V 53/08. Sťažovateľkino konanie na dovolacom súde začalo dorúčením jej dovolania súdom prvého stupňa 10. júla 2008, čiže do času rozhodovania ústavného súdu o podanej sťažnosti neubehli ani 2 roky, preto ústavný súd vzhľadom na druh a charakter tohto konania konštatuje, že doterajšia dĺžka a postup najvyššieho súdu v napadnutom dovolacom konaní nedosahujú takú intenzitu, ktorá by v danom štádiu odôvodňovala vyslovenie porušenia jej základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zároveň však ústavný súd dodáva, že v prípade, ak by v sťažovateľkou napadnutom konaní aj po vydaní tohto rozhodnutia dochádzalo k priet'ahom smerujúcim k presiahnutiu primeranej dĺžky konania, nič jej nebráni v tom, aby opätovne podala sťažnosť ústavnému súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, sa žiadosťou sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2010